

Wat een Vrouw!

Vijf bekende Nederlandse vrouwen over hun rolmodel, een vrouw die voor hen het verschil maakt, professioneel en persoonlijk.

‘Als iemand taboes durft te doorbreken, is het **OPRAH**. Ze laat geen onderwerp onberoerd’

Net als de Amerikaanse televisiekoningin Oprah Winfrey probeert Natasja Froger anderen te helpen en handelt ze daarbij altijd vanuit haar hart.

“Vooropgesteld, mijn allergrootste helden zijn de hulpverleners en vrijwilligers die zich wereldwijd belangeloos inzetten voor anderen. Maar op televisiegebied heb ik ook een icoon. Een vrouw die ik, mede vanwege de enorme ontwikkeling die ze heeft doorgemaakt, enorm bewonder, namelijk de Amerikaanse televisiekoningin Oprah Winfrey. Of ze nou presenteert, acteert, produceert of interviewt, Oprah geeft zich voor tweehonderd procent. Ik heb haar nooit ontmoet, maar ik twijfel er niet aan dat ze oprecht begaan is met anderen. Niet fake, maar puur en menselijk. En moedig ook, want ze liet geen onderwerp onberoerd. Als iemand taboes durfde te doorbreken, was het Oprah. Misbruikte kinderen, crackverslaafde huisvrouwen, ze kwamen naar de Oprah Winfrey Show. Oprah interviewde hen niet uit sensatiezucht, zoals boze tongen soms beweerden, maar om hen te helpen. Ook

na de uitzending. Wat dat betreft lijken we op elkaar. Ook ik handel vanuit mijn hart. En net als Oprah probeer ik met mijn programma's mistoestanden aan de kaak te stellen. Toen vijf jaar geleden *Effe geen cent te maken* werd uitgezonden, waarin René, onze jongens en ik op een positieve manier aandacht probeerden te vragen voor de voedselbank, werden we zo'n beetje afgeslacht door de pers. Ik kreeg in eerste instantie ook veel kritiek over me heen toen duidelijk werd dat ik op televisie stellen zou gaan begeleiden tijdens hun scheiding. ‘Alles voor de kijkcijfers!’ werd er geroepen. Onzin, we hielpen deze stellen echt. Lang voordat ik in het vak rolde, was ik al fan van Oprah. Overdag gunde ik mezelf geen tijd om voor de buis te hangen, maar kwam er in een vooraankondiging een interessant onderwerp voorbij, dan stelde ik de video in. Indrukwekkend hoe gemakkelijk Oprah haar gasten op hun gemak stelde, hun het gevoel gaf dat alles bespreekbaar is. Toch heb ik bewust nooit afleveringen teruggekeken om van haar te leren. Je moet wel jezelf blijven.”

OPRAH

'CHRISTINA AMANPOUR

laat zien dat ook niet-alledaags werk goed met het moederschap te combineren is'

Natalie Righton was net in Afghanistan toen ze een collega-journalist over Christiana Amanpour hoorde praten. Sindsdien is de CNN-verslaggeefster haar icoon.

"Het fenomeen vrouwelijke correspondent is niet nieuw. Tijdens de Eerste Wereldoorlog doken de eerste vrouwen al in een greppel om verslag te doen van de strijd. Soms onder pseudoniem - werkend onder een mannen naam dus - want anders werden ze verguisd. Vrouwen hoorden niet op het slagveld, maar thuis achter het aanrecht, om te zorgen voor man en kinderen. Gelukkig ligt die tijd ver achter ons, al merk ik soms toch dat mensen het niet normaal vinden dat ik drie jaar lang vrijwillig in Afghanistan werkte als correspondent. In een zwaarbewaakt restaurant in Kabul - de plek waar journalisten van over de hele wereld samenkomen om met elkaar van gedachten te wisselen - hoorde ik de naam Christiana Amanpour voor het eerst. Er werd met zo veel bewondering over de half Britse, half Iranese verslaggeefster gesproken, dat ik besloot om haar te volgen op Twitter. Als de belangrijkste buitenlandcorrespondent van CNN vliegt ze de hele wereld over, om vanuit conflictgebieden live

verslag te doen. Soms krijgt ze als eerste de politieke leiders voor haar camera. Er doen verhalen over haar de ronde dat ze met een parachute is geland in conflictgebieden tijdens de Golfoorlog en de oorlog in voormalig Joegoslavië. Niet voor niets heeft ze op Twitter ruim vijfhonderdduizend volgers. Soms retweet ik één van haar berichtjes, maar ik stuur nooit een privébericht. Zo ver gaat mijn bewondering niet. Het is vooral de combinatie werk en moederschap die ik inspirerend vind. Ooit hoop ook ik moeder te worden, maar niet per se ten koste van mijn carrière. Als ik daar met vriendinnen over spreek, begrijpen zij mijn standpunt niet altijd. 'Het is prachtig en avontuurlijk werk wat je doet, maar als er een kleine komt, is dat natuurlijk voorbij,' hoor ik geregeld. Maar mijn ambities - zoals het worden van een van de beste vrouwelijke buitenlandverslaggevers - hoef ik niet per se te laten varen. Vrouwen zoals Christiana Amanpour laten zien dat je ook met een niet-geijekte carrière een goede moeder kunt zijn. Ze heeft het pad geëffend voor vrouwen van de generatie na haar."

Natalie Righton heeft een boek geschreven over haar leven in Afghanistan. Duizend dagen extreem leven ligt nu in de boekhandel.

A
M
A
N
P
O
U
R

Melanie Schultz van Haegen-Maas Geesteranus is sinds 2010 namens de VVD minister van Infrastructuur en Milieu. Ze heeft grote bewondering voor de Birmese oppositieleidster Aung San Suu Kyi.

“Lang voor Aung San Suu Kyi voor haar vreedzame verzet tegen het totalitaire regime in haar land in 1991 de Nobelprijs voor de Vrede kreeg uitgereikt, kende ik haar naam. Sinds mijn studententijd ben ik lid van Amnesty International, die in haar tijdschriften vaak aandacht besteedt aan politiek gevangenen. Net als de Myanmarese (voorheen Birma, red.) oppositieleidster ben ik maatschappelijk betrokken. Wezenlijk verschil: ik ben maatschappelijk betrokken in een omgeving waar dat kan. Wij leven in een democratie en vrijheid van meningsuiting is een groot goed. Ga ik tegen de menigte in, dan hoeft ik niet te vrezen voor mijn veiligheid. In tegenstelling tot Suu Kyi, die in een land dat zuchtte onder een meedogenloze militaire dictatuur, het gezicht werd van een vrij en democratisch Birma. Ze studeerde in Engeland, waar ze haar man leerde kennen en kinderen kreeg. Toen haar moeder in 1988 ernstig ziek werd, liet ze haar gezin

achter en vertrok naar haar geboorteland. Daar raakte ze betrokken bij de Nationale Democratische Partij en kreeg van het militaire regime huisarrest opgelegd. Uiteindelijk bracht ze meer dan vijftien jaar in ballingschap door, gescheiden van man en kinderen. Wat ik zo sterk vind van politiek leiders als Suu Kyi, is dat ze ook vanuit gevangenschap in staat bleek grote veranderingen teweeg te brengen. Geen macht, maar kracht en daarmee een voorbeeld voor anderen die zien dat het effect heeft als je je mond opendoet en in opstand komt. Nee, ik heb haar nooit ontmoet, maar binnenkort vlieg ik naar Birma om met eigen ogen te aanschouwen welke schade de overstromingen van 2012 hebben aangericht. Dus wie weet. Maar veel belangrijker dan Suu Kyi een hand geven, vind ik de wetenschap dat er mensen bestaan zoals zij. Vrouwen die zichzelf helemaal wegcijferen voor de levens en rechten van anderen. Die hun leven letterlijk in de waagschaal stellen voor het grote belang: de strijd voor democratie en mensenrechten. Suu Kyi is daarmee voor mij een inspiratiebron en ik denk voor velen die maatschappelijk betrokken zijn.”

‘SUU KYI bleek ook vanuit gevangenschap in staat grote veranderingen teweeg te brengen’

In navolging van haar grote voorbeeld presenteerde ze jarenlang een praatprogramma. Journaliste en presentatrice Catherine Keyl over Sonja Barend.

“Toen Sonja begon met haar talkshow, was ik verslaggever van een actualiteitenrubriek. Waar ik vooral vakbondsleiders en ministers interviewde, liet Sonja andersdenkenden aan het woord. Van Bhagwanaanhangers tot activisten, van vrouwen met kleine borsten tot aids-patiënten, ze gaf de ‘gewone mens’ een podium. Sonja was de eerste talkshowhost die prostituees uitnodigde. Die had ik daarvoor nog nooit ‘sprekend’ gezien. Of dat item dat ze maakte in een seksclub. Tijdens het interview vertelde een vrouw dat ze op één avond met dertig mannen seks had. Ik viel bijna van mijn stoel van verbazing. Dat dat kon! Het was niet alleen die spraakmakendheid die ervoor zorgde dat ik geen uitzending wilde missen. Stiekem droomde ik toen al van een eigen talkshow. Mijn toenmalige man

stak zijn ergernis niet onder stoelen of banken als ik op zaterdag naar de slaapkamer ging voor mijn wekelijkse uurtje *Sonja op zaterdag*. Begin jaren negentig, toen ik mijn droom had waargemaakt en de *Vijf uur show* presenteerde, werden Sonja en ik collega-vriendinnen. Ze leerde me te vertrouwen op mijn intuïtie. Als programmamaker ben je continu in ‘gevecht’ met bazen die vinden dat ze het beter weten. Soms was ik onzeker over mijn kunnen. Sonja stelde me dan gerust: ‘Catherine, je doet het fantastisch.’ Vanzelfsprekend reageerde mijn ex-man niet enthousiast op onze vriendschap. Ze belde ooit om een afspraak te verzetten. ‘Ene Sonja voor je,’ zei mijn ex, die de telefoon opnam. Ik geneerde me kapot, want hij zei het net iets te hard. ‘Dat was verdorie Sonja Barend,’ briede ik nadat ik had opgehangen. ‘Herkende je haar stem niet?’ Hij keek me aan en antwoordde: ‘Nee.’ Punt. Jammer dat ons contact verwaterde, maar ze blijft mijn heldin en ik mis haar shows nog steeds.”

‘SONJA BAREND gaf als enige talkshowhost de ‘gewone mens’ een podium’

‘Net als **COCO** wist ik al heel jong dat ontwerpen mijn roeping is’

C
O
C
O

Monique Collignon is een van Nederlands bekendste modeontwerpers. Ze bewondert meer vrouwen uit het vak, maar Coco Chanel loopt als een rode draad door haar leven.

“Het huis van Chanel opereerde al tijden zonder creatieve leiding, toen ik begin jaren tachtig afstudeerde aan de Rotterdamse modeacademie. Met mijn diploma op zak dacht ik stoer: ik ga naar Parijs en bied mezelf gratis aan. De volgende ochtend las ik in de krant dat mijn favoriete modehuis een nieuwe designer had aangesteld. Ik had alsnog op de trein moeten springen, Karl Lagerfeld moeten smeken of ik zijn spelden mocht oprapen, maar eigenwijs als ik was, besloot ik het dan maar zelf te doen. Wat dat betreft lijk ik op Coco Chanel, die eveneens haar eigen plan trok. Ik was een jaar of negen toen ik van een verkoopster in een parfumeriezaak een Chanel-brochure kreeg. De luxe die het merk uitstraalde, het klasieke model; ik was meteen verkocht. Later vertelde mijn moeder, van wie ik de liefde voor het vak erfde, dat Chanel een invloedrijke Franse modeontwerpster was. Sinds die dag is Coco mijn icoon, de rode draad in mijn leven. Net als mijn grote voorbeeld wist ik al heel jong dat ontwerpen mijn roeping is. Ik was altijd aan het schetsen, ontwierp als vijfjarige al kleding. Zoals zo veel jonge meisjes spaarde ik alles wat ik over haar

kon vinden: foto's en interviews en later ook biografieën en collectieboeken. Mijn verzameling groeit nog steeds, alle boeken en knipsels nemen maar liefst vijf planken van een twee meter brede boekenkast in beslag. Gek genoeg heb ik geen enkel mantelpakje van Chanel. Waarschijnlijk omdat ik altijd in mijn eigen ontwerpen loop. Accessoires daarentegen heb ik in overvloed: van laarzen tot pumps, van tassen tot sjaals en sieraden. Mijn ontwerpen en Chanel matchen goed. Ik was dertien toen ik - van mijn spaargeld - mijn eerste lipgloss kocht. En ook nu zijn bijna al mijn make-up- en verzorgingsproducten van Chanel. *No.5* is mijn lijfgeur, maar in de zomer draag ik *Allure* van Chanel. Wat mijn ontwerpwerk betreft heb ik een heel eigen stijl, maar ik zie ook overeenkomsten. Net als Coco Chanel heb ik een sterke voorkeur voor zwart en wit en combineer ik graag verschillende stoffen. Misschien dat mensen daarom soms vinden dat mijn couture lijkt op die van haar. Zo vertelde een klant laatst dat ze tijdens de Masters of LXRy (voorheen Miljonair Fair, red.) - ze had zich voor de gelegenheid gekleed in een creatie uit mijn prêt-à-porterlijn - was aangesproken door een kennis. ‘Mooie jurk,’ had die vrouw gezegd, ‘Chanel?’ Nee, dat is geen belediging. Ik voel me eerder gevleid. Kennelijk heeft mijn rolmodel onbewust toch meer invloed op me dan ik dacht.”